

ges Bedste, idet man, for at imødegaa den Indvending, at de myndige Arvinger muligens naar de fik Lov til at skifte paa den i § 74 omhandlede Maade, vilde forurette de umyndige Arvinger ved at give dem de daarlige Papirer og selv beholde de gode, har foreslaaet, at der ikke uden Skifterettens Approbation maa gives Umyndige Udslag for deres Arvelodder paa anden Maade end i Penge eller saadanne Papirer som de nævnte. Med disse to Vædringer og med det Forslag, som er stillet under Nr. 52, anbefaler Udvalgets Flertal at vedtage § 74 og de dertil hørende Paragrafer. Det er under Udvalgets Forhandlinger mere og mere blevet erkendt fra alle Sider, at der maatte gjøres Noget for at holde de sportellønnede Embedsmænd stadsløse for det Tab i Indtægter, som de ville lide derved, at § 74 bliver vedtaget. Vi have vel paa ingen Maade ment, at det skulde være nogen almindelig Ret for de sportellønnede Embedsmænd, at ingensomhelst Forandring i Lovgivningen, som gjorde Indgreb i deres Sportellindtægter, maatte finde Sted, men vi have ment, at det maatte komme an paa Forandringens Betsfæstelse og navnlig paa, hvor indgribende den var. Derom har Udvalget søgt Oplysning ved at henvende sig til de forskjellige sportellønnede Embedsmænd i Landet eller dog en stor Del af dem, og disse Oplysninger have overbevist os om, at det Tab, som de sportellønnede Embedsmænd ville komme til eller kunne komme til at lide ved den nævnte Paragraf, er for stort til, at man kan forlange, at de skulde bære det uden Erstatning. Udvalget har derfor stillet et Forslag under Nr. 52, som er tiltraadt af Justitsministeren, og som sigter til at holde de sportellønnede Embedsmænd stadsløse; men derom skal jeg nærmere ytte nogle Ord, naar jeg kommer til dette Vædringsforslag. Der vil jeg kun bemærke, at under Forudsætning af, at saadan Stadsløshedsbetænkning til sportellønnede Embedsmænd finder Sted, anbefaler Udvalgets Flertal Thinget at vedtage § 74, idet man tror, at denne Forandring i den hidtilværende Ret vil blive modtaget med Tilfredshed af Befolkningen, ikke blot paa Grund af den Afgiftsfrihed eller den Fordel med Hensyn til Sportler og Gebyrer, den vil medføre, men ogsaa paa Grund af den Fordel, den vil yde ved at gjøre det muligt at aflutte Skiftet hurtigere og mere i Overensstemmelse med de Paagjældendes egne Ønsker. Paa den anden Side har man ment, at naar Bestemmelsen ikke gik videre, end den gaar i Lovforslagets § 74 med den af os foreslaaede Vædring, var der ikke i den nogen virkelig Fare for de Umyndiges Løb. Det vil jo bemærkes, at det for det Første ingenlunde er foreskrevet, at der skal finde nogen Extradition Sted, men det er kun Noget, der kan ske, og Betingelsen herfor er for det Første, at Alle ere enige derom, haade de myndige Arvinger og de Umyndiges Værger, jaaledes at, naar nogen af dem ikke

vil det, kan det ikke finde Sted. Vi ere gaaede ud fra, at, naar der ikke forlangtes Andet af en Værger, end at han skulde lade være at indlade sig derpaa, dersom han frygtede for, at han ikke maagte det, eller dersom han frygtede for at komme i ubehagelig Kollision med de myndige Arvinger, kunde man nok vente, at Værgen vilde vise denne ringe Omhu for de Umyndiges Interesse. Og dernæst have vi lagt særlig Vægt paa, at Extradition, selv om alle Bedkommende ønske det, ikke kan finde Sted, uden naar Skifteforvalteren billiger det. Paa dette sidste Punkt ligger efter vor Formening den egentlige og tilstrækkelige Garanti. Naar den Interesse, som Skifteforvalteren kunde have i at beholde Boet, som ligger i, at han er sportellønnet, fjernes, saa at Skifteforvalteren altsaa kommer til at staa aldeles upartisk overfor dette Spørgsmaal, og der slet ikke kan paavises nogen Interesse for ham i, at det One sker mere end det Andet, saa have vi ment, at Skifteforvalterens Stilling vilde blive en saadan, at han kunde og vilde udøve al den Myndighed, som der kunde behøves til de Umyndiges Betyrggelse. Naar nu dertil kommer, at der for det Første skal ske en Dypgjørelse af Boets Status, før Extradition kan finde Sted, saa at det kan konstateres, hvad der har været i Boet og hvad ikke, og at dernæst Dypgjørelsen i sin Tid skal forelægges Skifteforvalteren, have vi ment, at det var et meget lempeligt og lidet betænkeligt Skridt henimod en større Frihed og en Indskrænkning i den offentlige Kontrol paa dette Omraade. Som det vil ses, har et Mindretal i Udvalget stillet et Forslag, der gaar ud paa, at § 74 og dermed i Forbindelse staaende Paragrafer skulle falde bort. Det er at vente, at dette Forslag vil blive motiveret fra Mindretallets egen Side, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre herved. — Vædringsforslaget under Nr. 50 til § 80 staaar jo i nogle Forbindelse med det i forrige Møde forkastede Vædringsforslag under Nr. 42 b., og jeg antager derfor, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at vedtage det. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 51 angaar, gaar det blot ud paa udtrykkelig at nævne, hvad det er, der sigtes til i Paragrafen. Som det vil ses, staaar der jo i Lovforslagets § 82 blot dette, at „forinden Testaments-erectorer uden Jurisdiction overtage et Bøs Behandling, bør de have Stadsfæstelse af vedkommende Myndighed.“ Det fandtes af flere af Udvalgets Medlemmer pøstelig, at man i Stedet for denne Henviisning til de gjældende Regler, i selve Paragrafen optog en fuldstændig Angivelse af, hvilke Myndigheder det er, der udnævne Testamentserectorerne; i Angivelsen deraf holder vor Paragraf sig i Rigtig ganste til de gjældende Regler. Jeg skal endnu blot paa dette Punkt bemærke, at der til dette Forslag er stillet nogle Undervædringsforslag af Justitsministeren, mod hvilke der fra Udvalgets Side ikke kan være Noget at erindre. — Dernæst have vi under Nr. 52 foreslaaet en Pa-